

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie II Wydział Karny z dnia 27 marca 2025 r. (II AKa 309/24)*

Zgodnie z jego treścią, warunki do orzeczenia kary łącznej zachodzą, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Jak więc jasno wynika z treści wskazanego przepisu, punktem wyjścia dla określania kar podlegających łączeniu jest zawsze pierwszy wyrok (choćby nieprawomocny), nie zaś, jak przyjął Sąd Okręgowy, pierwsze przestępstwo.

Słusznie przy tym wskazuje skarżący (za piśmiennictwem i orzecznictwem), że przyjęcie określonego zakresu zbiegu realnego przestępstw związane jest wyłącznie z oceną kryteriów wskazanych w art. 85 k.k. i nie zależy od wyboru sądu.

Skoro bowiem ustalono, jakie przestępstwa pozostają ze sobą w zbiegu realnym, to co do dalszych przestępstw nic nie stało na przeszkodzie, by ponownie stosując art. 85 § 1 k.k. ustalić kolejny pierwszy wyrok, a następnie czyny popełnione przed datą jego wydania, tworząc w ten sposób kolejny zbieg realny przestępstw. W niniejszej sprawie aktualność zachowuje teza wyrażona w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r. (sprawa V KK 50/17, LEX 22610210), iż użyte w art. 85 k.k. określenie „zanim zapadł pierwszy wyrok” nie oznacza, że punktem odniesienia ma być jedynie pierwszy wyrok skazujący,

* W tekście zachowano oryginalną pisownię.

jaki kiedykolwiek wydano wobec skazanego, lecz chodzi każdorazowo o ten wyrok, który jest chronologicznie pierwszy w odniesieniu do konkretnej, wyodrębnionej grupy pozostających w zbiegu realnym przestępstw objętych prawomocnymi wyrokami jednostkowymi.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Mąka

Sędziowie: SA Przemysław Żmuda
SO del. do SA Maciej Kawałko (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Janowska-Paszkowska

przy udziale prokuratora Zachodniopomorskiego Wydziału Zamiejscowego Prokuratury Krajowej w Szczecinie Tomasza Kowalczyka po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2025 r. sprawy T. S. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę skazanego i prokuratora od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 października 2024 r. sygn. akt III K 211/2:

I. zmiana zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia o wymierzeniu skazanemu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny oraz rozstrzygnięcia zawarte w punktach II, III i V części dyspozytywnej,
2. opisanym w punkcie 3 części wstępnej rozstrzygnięciom o wymierzonych skazanemu karach jednostkowych nadaje numerację od 1 do 2,
3. opisanym w punkcie 4 części wstępnej rozstrzygnięciom o wymierzonych skazanemu karach jednostkowych nadaje numerację od 1 do 32,
4. na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk łączy wymierzone skazanemu kary pozbawienia wolności, wskazane w punktach 3.1, 3.2, 4.3, 4.27 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeka wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 5 (pięciu) lat,
5. na podstawie art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk łączy wymierzone skazanemu kary grzywny, wskazane w punktach 1, 3.1, 3.2, 4.3 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeka wobec skazanego karę łączną grzywny w rozmiarze 600 (sześciuset) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka,
6. na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk łączy wymierzone skazanemu kary pozbawienia wolności, wskazane w punktach 4.6, 4.7, 4.9 do 4.12, 4.15 do 4.20, 4.22 do 4.26, 4.28, 4.31, 4.32 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeka wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 7 (siedmiu) lat,

7. na podstawie art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk łączy wymierzone skazanemu kary grzywny, wskazane w punktach 2, 4.7, 4.10, 4.19, 4.22, 4.23 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeka wobec skazanego karę łączną grzywny w rozmiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka,
 8. na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk łączy wymierzone skazanemu kary pozbawienia wolności, wskazane w punktach 4.1, 4.2, 4.4, 4.5, 4.8, 4.13, 4.14, 4.21, 4.29, 4.30 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeka wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 10 (dziesięciu) lat,
 9. na podstawie art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk łączy wymierzone skazanemu kary grzywny, wskazane w punktach 4.2, 4.8 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeka wobec skazanego karę łączną grzywny w rozmiarze 530 (pięciuset trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka,
 10. na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyżej w punkcie I.4 zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 19 grudnia 2013 r. godz. 17.50 do 14 września 2015 r. godz. 15.35,
 11. na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyżej w punkcie I.8 zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 24 września 2019 r. godz. 7.45 do 15 kwietnia 2020 r. godz. 7.45,
- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
- III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2		Sygnatura akt	II AKa 309/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:			2
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 22 października 2024 r. w sprawie III K 211/24			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
☒ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
☐ oskarżyciel posiłkowy			
☐ oskarżyciel prywatny			
☒ obrońca			
☐ oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
☐ inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości		
	☒ w części	☐	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☐	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☒	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
☐	uchylenie	☒	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. S.	opinia o skazanym za dalszy okres odbywania kary – analogiczna, jak przyjęta przez Sąd I instancji.	Opinia o skazanym	158-159
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	T. S.	zachowanie skazanego wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. i art. 216 1 k.k.	odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów	k. 163-165
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Opinia o skazanym	Dokument urzędowy, wystawiony przez kompetentny organ. Jego wiarygodność nie była kwestionowana przez strony.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
2.1.2.1	odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów	Z uwagi na brak prawomocnego przypisania skazanemu popełnienia czynów opisanych w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, wskazane tam zachowania nie mogą być uznane za przestępstwa popełnione przez skazanego. Można jedynie przyjąć za wykazaną okoliczność fakt, że wobec skazanego prowadzone jest postępowanie o tak zarzuczone czyny zabronione.		

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Prokurator zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego tj. obrazę <u>art. 85 § 1 kk</u> dokonaną poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w niniejszej sprawie zachodzą warunki do połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności, w tym za ciągi przestępstw z <u>art. 91 § 1 kk</u>, wymierzonych wyrokami wymienionymi w pkt 3 i 4 oraz kar jednostkowych grzywny, w tym za ciągi przestępstw z <u>art. 91 § 1 kk</u>, wymierzonych wyrokami wymienionymi w pkt 3 i 4, w sytuacji, w której skazany T. S., po popełnieniu czynów objętych wyrokiem (3) Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 stycznia 2020 roku, sygn. akt XVIII K 45/17, popełnionymi w okresie od 4 czerwca 2013 roku do 30 grudnia 2013 roku, a przed popełnieniem czynów objętych wyrokiem (4) Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 maja 2023 r. sygn. akt III K 215/21 (poza czynem LXIII popełnionym w okresie od 1 marca 2013 roku do 19 grudnia 2013 roku i czynem XCIII popełnionym w okresie od 5 kwietnia 2013 roku do 19 grudnia 2013 roku) dopuścił się w dniu 2 października 2015 roku czynu z <u>art. 244 kk</u>, co do którego w dniu 31 marca 2016 roku zapadł wyrok (1) Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim, sygn. akt II K 48/16, co nakazuje przyjąć, że czyny, za które kary wymierzono wyrokami wymienionymi w pkt 3 i 4 (poza LXIII i XCIII) nie pozostają w realnym (rzeczywistym) zbiegu i co w świetle normy określonej w <u>art. 85 § 1 kk</u> stoi na przeszkodzie orzeczeniu kary łącznej za te czyny i w niniejszej sprawie prowadzić powinno do: – połączenia kar jednostkowych pozbawienia wolności i kar jednostkowych grzywny wymierzonych wyrokami wymienionymi w pkt 1, w pkt 3 i w pkt 4 (tylko czyny LXIII i XCIII), – umorzenia postępowania w pozostałym zakresie w trybie <u>art. 572 kpk</u>.	☐ zasadny ☒ częściowo zasadny ☐ niezasadny

	Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie. Skarżący ten trafnie zarzucił wyrokowi naruszenie przez Sąd Okręgowy naruszenie prawa materialnego w innym wypadku niż w zakresie w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. uchybienie jakiego dopuścił się Sąd I instancji polegało na błędnym ukształtowaniu kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w oparciu o takie kary jednostkowe, bez respektowania treści <u>art. 85 § 1 k.k.</u> Przepis ten winien – w przyjętym akurat trafnie stanie prawnym – być wyznacznikiem konstruowania zbiegu realnego przestępstw za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Zgodnie z jego treścią, warunki do orzeczenia kary łącznej zachodzą, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Jak więc jasno wynika z treści wskazanego przepisu, punktem wyjścia dla określania kar podlegających łączeniu jest zawsze pierwszy wyrok (choćby nieprawomocny), nie zaś, jak przyjął Sąd Okręgowy (a co wyraził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – str. 15), pierwsze przestępstwo. To niewłaściwe rozumienie zasad łączenia kar było powodem wadliwego, choć niewątpliwie w realiach sprawy ułatwionego, sposobu połączenia kar pozbawienia wolności i kar grzywny. Rzecz jednak w tym, że prawo materialne, wyznaczające normy bezwzględnie obowiązujące, nie może być stosowane w sposób dowolny i dogodny dla organu rozstrzygającego. Nawet jeśli wymaga ono pewnego wysiłku w ustaleniu zaistniałego (fakt obiektywny) zbiegu realnego przestępstw, a nawet (jak było w niniejszej sprawie) kilku takich zbiegów, to obowiązkiem Sądu I instancji jest stosowanie się do reguł wyznaczonych normami prawnymi. Słusznie przy tym wskazuje skarżący (za piśmiennictwem i orzecznictwem), że przyjęcie określonego zakresu zbiegu realnego przestępstw związane jest wyłącznie z oceną kryteriów wskazanych w <u>art. 85 k.k.</u> i nie zależy od wyboru sądu. W rezultacie wskazać należy, że jasna treść <u>art. 85 § 1 k.k.</u> wyznaczała sposób konstruowania zbiegu realnego przestępstw i ustalania, jakie w związku z nim orzeczone kary podlegają połączeniu. Trafnie dalej prokurator wskazał, że pierwszym wyrokiem, który zgodnie z normą wyrażoną w <u>art. 85 § 1 k.k.</u> wyznaczał granice ciągu przestępstw popełnionych przez skazanego był wyrok wydany w sprawie II K 48/16 Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim. Względem niego należało ustalić popełnione przez skazanego czyny, za które orzeczono kary tego samego rodzaju (lub inne podlegające łączeniu). Wyrok ten został wydany w dniu 31 marca 2016 r., a przed tą datą skazany popełnił czyny: objęty tymże wyrokiem oraz wskazane w punktach 3.1, 3.2, 4.3 i 4.27 części wstępnej. Za te przestępstwa orzeczono kilka kar pozbawienia wolności oraz kilka kar grzywny, zatem należało odnośnie nich orzec zarówno karę łączną pozbawienia wolności, jak i karę łączną grzywny. W tym zakresie skarżący trafnie zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, Sąd ten w sposób naruszający <u>art. 85 § 1 k.k.</u> orzekł kary pozbawienia wolności i karę łączną grzywny.	
--	---	--

Trafnie dalej prokurator wskazał, że pierwszym wyrokiem, który zgodnie z normą wyrażona w art. 85 § 1 k.k. wyznaczał granice ciągu przestępstw popełnionych przez skazanego był wyrok wydany w sprawie II K 48/16 Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim. Względem niego należało ustalić popełnione przez skazanego czyny, za które orzeczono kary tego samego rodzaju (lub inne podlegające łączeniu). Wyrok ten został wydany w dniu 31 marca 2016 r., a przed tą datą skazany popełnił czyny: objęty tymże wyrokiem oraz wskazane w punktach 3.1, 3.2, 4.3 i 4.27 części wstępnej. Za te przestępstwa orzeczono kilka kar pozbawienia wolności oraz kilka kar grzywny, zatem należało odnośnie nich orzec zarówno karę łączną pozbawienia wolności, jak i karę łączną grzywny. W tym zakresie skarżący trafnie zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, Sąd ten w sposób naruszający art. 85 § 1 k.k. orzekł kary pozbawienia wolności i karę łączną grzywny.

Wadliwie jednak prokurator poprzestał na ustaleniu tylko jednego zbiegu realnego przestępstw w zakresie wszystkich skazań, jakie były analizowane w sprawie T. S. Skoro bowiem ustalono, jakie przestępstwa pozostają ze sobą w zbiegu realnym, to co do dalszych przestępstw nic nie stało na przeszkodzie, by ponownie stosując art. 85 § 1 k.k. ustalić kolejny pierwszy wyrok, a następnie czyny popełnione przed datą jego wydania, tworząc w ten sposób kolejny zbieg realny przestępstw. W stanie prawnym przyjętym za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie aktualność zachowuje teza wyrażona w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r. (sprawa V KK 50/17, LEX 22610210), iż użyte w art. 85 k.k. określenie „zanim zapadł pierwszy wyrok” nie oznacza, że punktem odniesienia ma być jedynie pierwszy wyrok skazujący, jaki kiedykolwiek wydano wobec skazanego, lecz chodzi każdorazowo o ten wyrok, który jest chronologicznie pierwszy w odniesieniu do konkretnej, wyodrębnionej grupy pozostających w zbiegu realnym przestępstw objętych prawomocnymi wyrokami jednostkowymi. Nie ma tym samym przeszkód prawnych, by spośród skazań, utworzyć kilka grup obejmujących skazania za czyny popełnione zanim zapadł kolejny „pierwszy” – z punktu widzenia tej konkretnej grupy przestępstw – wyrok. Oznacza to, że w wyroku łącznym może zostać wymierzona więcej niż jedna kara łączna. W realiach niniejszej sprawy oznaczało to de facto możliwość ustalenia dwóch kolejnych zbiegów realnych przestępstw (opisanych w sekcji 5.2 niniejszego uzasadnienia), czego nie dostrzegł prokurator. Podkreślić przy tym trzeba, że poprzestanie na twierdzeniach skarżącego co do możliwości do przyjęcia tylko jednego zbiegu realnego, wskutek rozwiązania kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny orzeczonych w sprawie III K 215/21 (kary jednostkowe wskazane w tym wyroku w pozycji 3 i 27, jak wyżej wskazano, pozostawały w zbiegu realnym z karami innymi niż pozostałe wymierzone w wyroku III K 215/21) oznaczałoby pozostawienie do odrębnego wykonania pozostałych kar jednostkowych wymierzonych w wyroku w sprawie III K 215/21 (to jest w sumie ponad 50 lat pozbawienia wolności).

Ponieważ zaś, jak wskazano art. 85 § 1 k.k. wyznacza obligatoryjny mechanizm łączenia kar, niezależnie od stanowiska skarżącego, konsekwentnie należało określić dalsze zbiegi realne przestępstw i orzeczone za nie kary podlegające łączeniu. Tak też Sąd Apelacyjny ustalił dalsze możliwości orzeczenia wobec skazanego kary łącznej za pozostałe popełnione przez

niego przestępstwa. Doprowadziło to ostatecznie do ustalenia trzech zbiegów realnych przestępstw popełnionych przez skazanego i orzeczenia trzech kar łącznych pozbawienia wolności i trzech kar łącznych grzywny. Odnosić też należy (wobec powyższych twierdzeń tylko dodatkowo), że w sprawie nie miał zastosowania <u>art. 86 § 2b k.k.</u>, gdyż wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego żadna z grzywien wymierzonych skazanemu nie została orzeczona na podstawie przepisu przewidującego wyższą górną granicę ustawowego zagrożenia ta kara niż określone w <u>art. 33 § 1 k.k.</u> Sąd I instancji wskazał, że taką grzywną była grzywna orzeczona z zastosowaniem nadzwyczajnego obostrzenia wynikającego z faktu uczynienia sobie przez skazanego z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu. Było to stanowisko błędne, gdyż przepis <u>art. 86 § 2b k.k.</u> odwołuje się do „ustawowego zagrożenia” przewidzianego w przepisie będącym podstawą orzeczenia grzywny, takim zaś nie jest <u>art. 65 § 1 k.k.</u>, lecz norma zawarta w sankcji przewidzianej za dany czyn zabroniony. Żaden z naruszonych tych przepisów nie zawierał zaś uregulowania zmieniającego górną granicę wymiaru grzywny określoną w <u>art. 33 § 1 k.k.</u>	
Wniosek	
Skarżący ten wniośł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez: – połączenie kar jednostkowych pozbawienia wolności i kar jednostkowych grzywny wymierzonych wyrokami wymienionymi w pkt 1, w pkt 3 i w pkt 4 (tylko czyny LXIII i XCIII), – i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji w wymiarze 8 lat oraz wymierzenie kary łącznej grzywny w wymiarze 810 stawek dziennych przy określeniu na podstawie <u>art. 86 § 2 k.k.</u> wysokości stawki dziennej na 200 zł, – umorzenie postępowania w pozostałym zakresie w trybie <u>art. 572 kpk.</u>	☐ zasadny ☒ częściowo zasadny ☐ niezasadny
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Skarżący zasadnie określił zakres możliwego do przyjęcia w realiach sprawy zbiegu realnego – jednak tylko jednego, podczas gdy odnośnie pozostałych przestępstw objętych skazaniami określonymi w części wstępnej zaskarżonego wyroku, zachodziła możliwość (a w zasadzie konieczność) ustalenia, że występują dwa kolejne zbiegi realne przestępstw. Co do nich nietrafne byłoby umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego (jak postulował we wnioskach odwoławczych prokurator), gdyż należało połączyć kary pozbawienia wolności i kary grzywny w możliwych (stosownie do reguły z <u>art. 85 § 1 k.k.</u>) konfiguracjach. Odnośnie zaś wysokości orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny – w zakresie objętym wnioskiem odwoławczym sformułowanym w apelacji – Sąd Apelacyjny kierował się okolicznościami wskazanymi w tym wypadku odnośnie punktów 4 i 5 sekcji 5.2.1. niniejszego uzasadnienia.	

3.2.	Obronca skazanego zarzucił wyrokowi: 1. naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie wobec skazanego łącznie niewspółmiernej łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 16 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności na skutek uwzględnienia wyłącznie w minimalnym stopniu szeregu ważnych okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, których uwzględnienie w pełnym zakresie uzasadniałoby wymierzenie niższej łącznej kary pozbawienia wolności. 2. naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie wobec skazanego łącznie niewspółmiernej łącznej kary grzywny nieodpowiadającej dyrektywą wymiaru kary grzywny, w szczególności wymierzenie tejże kary bez uwzględnienia sytuacji finansowej oraz osobistej skazanego, braku jego możliwości zarobkowych, braku posiadanego majątku oraz perspektyw na podjęcie jakiejkolwiek dobrze płatnej pracy w warunkach izolacji penitencjarnej.	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	
Zwzględle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy stały się bezprzedmiotowe wobec stwierdzenia wadliwości rozstrzygnięcia Sądu i instancji co do zasady, to jest co do możliwej do przyjęcia konfiguracji kar podlegających łączeniu. Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 Sąd Okręgowy wadliwie ustalił, jakie kary podlegają łączeniu. Prawidłowe zastosowanie prawa materialnego skutkowało koniecznością ustalenia nowych (kilku) kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny, do których nie odnosiły się przecież zarzuty sformułowane w apelacji przez obrońcę. Przy tym ostatecznie Sąd Apelacyjny wydał rozstrzygnięcie niekorzystne dla skazanego (co wyjaśniono w dalszej części niniejszego uzasadnienia – sekcja 5.2.2), co pośrednio wskazuje na nieskuteczność apelacji wskazującej na surowość kar orzeczonych w niższym wymiarze niż ostatecznie ukształtowany wyrokiem Sądu Apelacyjnego.			
Wniosek			
Obronca wniosł o: zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt I jego części dyspozytywnej poprzez obniżenie orzeczonej przez Sąd I instancji kary łącznej pozbawienia wolności z 16 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności na karę łączną w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności.		☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny	

	zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt I jego części dyspozytywnej poprzez obniżenie orzeczonej przez Sąd I instancji łącznej kary grzywny z wymiaru 1.250 stawek dziennych, wysokość jednej stawki 200,00 zł na karę łączną grzywny w wymiarze 1.000 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki 200,00 zł.	
	Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Nieskuteczność zarzutów apelacyjnych powodowała nieskuteczność związanych z nimi wniosków odwoławczych sformułowanych w apelacji obrońcy.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
	Wyrok w zakresie nie objętym zmianą dokonaną przez Sąd Apelacyjny (punkt IV części dyspozycyjnej oraz rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania).	
	Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
	Poza dokonanymi przez Sąd Apelacyjny zmianami zaskarżonego wyroku, należało utrzymać w mocy rozstrzygnięcie o pozostawieniu do odrębnego wykonania wyroków jednostkowych w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym. Rozstrzygnięcie to było zgodne z regulacją zawartą w art. 576 § 1 k.p.k. i nie zachodziły podstawy do jego zmiany. Także rozstrzygnięcie o zasądzeniu od skazanego wydatków na rzecz Skarbu Państwa, jak prawidłowe, a nadto nie kwestionowane przez żadną ze stron, nie wymagało zmiany ani uchylecia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
	1. uchylenie rozstrzygnięć o wymierzeniu skazanemu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny oraz rozstrzygnięć zawartych w punktach II, III i V części dyspozytywnej, 2. nadanie numeracji od 1 do 2 rozstrzygnięciom o wymierzonych skazanemu karach jednostkowych, opisanym w punkcie 3 części wstępnej, 3. nadanie numeracji od 1 do 32 rozstrzygnięciom o wymierzonych skazanemu karach jednostkowych opisanym w punkcie 4 części wstępnej, 4. na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk połączenie wymierzone skazanemu kary pozbawienia wolności, wskazanych w punktach 3.1, 3.2, 4.3, 4.27 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 5 lat, 5. na podstawie art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk połączenie wymierzonych skazanemu kar grzywny, wskazanych w punktach 1, 3.1, 3.2, 4.3 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego kary łącznej grzywny w rozmiarze 600 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka,	

	6. na podstawie <u>art. 86 § 1 kk</u> i <u>art. 91 § 2 kk</u> połączenie wymierzonych skazanemu kary pozbawienia wolności, wskazanych w punktach 4.6, 4.7, 4.9 do 4.12, 4.15 do 4.20, 4.22 do 4.26, 4.28, 4.31, 4.32 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 7 lat, 7. na podstawie <u>art. 86 § 1 i 2 kk</u> i <u>art. 91 § 2 kk</u> połączenie wymierzonych skazanemu kar grzywny, wskazanych w punktach 2, 4.7, 4.10, 4.19, 4.22, 4.23 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego kary łącznej grzywny w rozmiarze 500 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, 8. na podstawie <u>art. 86 § 1 kk</u> i <u>art. 91 § 2 kk</u> połączenie wymierzonych skazanemu kar pozbawienia wolności, wskazanych w punktach 4.1, 4.2, 4.4, 4.5, 4.8, 4.13, 4.14, 4.21, 4.29, 4.30 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 10 lat, 9. na podstawie <u>art. 86 § 1 i 2 kk</u> i <u>art. 91 § 2 kk</u> połączenie wymierzonych skazanemu kar grzywny, wskazanych w punktach 4.2, 4.8 części wstępnej zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec skazanego kary łącznej grzywny w rozmiarze 530 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, 10. zaliczenie na podstawie <u>art. 577 kpk</u> na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyżej w punkcie 4 okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 19 grudnia 2013 r. godz. 17.50 do 14 września 2015 r. godz. 15.35, 11. zaliczenie na podstawie <u>art. 577 kpk</u> na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyżej w punkcie 8 okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 24 września 2019 r. godz. 7.45 do 15 kwietnia 2020 r. godz. 7.45,
	Zwiąże o powodach zmiany
	ad 1. Konieczność orzeczenia wobec skazanego nowych kar łącznych: pozbawienia wolności oraz grzywny nakazywała w pierwszej kolejności uchylenie zawartych w zaskarżonym wyroku wadliwych rozstrzygnięć wydanych w tym zakresie, a także związanych z nimi rozstrzygnięć ujętych w punktach II i III (o zaliczeniu na poczet wówczas orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okresów pozbawienia skazanego wolności) oraz w punkcie V (o umorzeniu postępowania „w pozostałej części”). ad 2. Dla klarowności dalszych rozstrzygnięć wydawanych przez Sąd Apelacyjny co do łączenia kar jednostkowych orzeczonych prawomocnie wobec skazanego, zasadne było takie zmodyfikowanie opisu skazania ujętego w punkcie 3 części wstępnej zaskarżonego wyroku, by możliwe było odwoływanie się w dalszej treści wyroku reformatoryjnego do numeratywnie oznaczonych kar jednostkowych. W wyroku opisanym w punkcie 3 części wstępnej (wyrok w sprawie XVIII K 45/17 Sądu Okręgowego w Warszawie) zawarto dwa rozstrzygnięcia o wymierzeniu kar jednostkowych, stąd nadano im oznaczenie od 1 do 2. Tak przyjętą numeracją nie objęto kary łącznej (pozbawienia wolności i grzywny) orzeczonej w tym wyroku. ad 3. Analogicznie, odnośnie skazania opisanego w punkcie 4 części wstępnej zaskarżonego wyroku zasadne było takie zmodyfikowanie opisu tego skazania, by możliwe było odwoływanie się w dalszej treści wyroku Sądu Apelacyjnego do numeratywnie oznaczonych kar jednostkowych. W wyroku opisanym w punkcie 4 części wstępnej (wyrok w sprawie III K 215/21 Sądu Okręgowego w Szczecinie) zawarto 32 rozstrzygnięcia o wymierzeniu kar jednostkowych, stąd nadano im oznaczenie od 1 do 32. Tak przyjętą numeracją nie objęto kary łącznej (pozbawienia wolności i grzywny) orzeczonej w tym wyroku.

ad 4. Prawidłowe zastosowanie prawa materialnego, w szczególności wskazanej w art. 85 § 1 k.k. (a w przypadku ustalenia ciągu przestępstw – w art. 91 § 2 k.k.) reguły ustalania zbiegu realnego przestępstw doprowadziło do ustalenia, że spośród analizowanych skazań, jako pierwszy chronologicznie został wydany wobec skazanego wyrok w sprawie wskazanej w punkcie 1 części wstępnej – wyrok z 31 marca 2016 r. w sprawie II K 48/16 Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim. Przed datą wydania tego wyroku T. S. popełnił przestępstwa, za które wymierzono mu kary jednostkowe pozbawienia wolności wskazane w punktach 3.1, 3.2, 4.3 i 4.27 części wstępnej zaskarżonego wyroku (a w ramach tego, także za ciąg przestępstw – kara z punktu 3.1). Odnosnie tak ustalonego zbiegu realnego przestępstw (według stanu prawnego trafnie przyjętego przez Sąd Okręgowy) możliwe było orzeczenie kary łącznej w granicach od 3 lat i 7 miesięcy do 9 lat (suma kar jednostkowych). Uwzględniając prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności podmiotowe wpływające na wymiar kary łącznej (które też od daty wydania zaskarżonego wyroku nie uległy istotnej zmianie), a także rozpiętość czasową (była znaczna, gdyż przestępstwa, za które orzeczono podlegające w tym wypadku kary, skazany popełnił w ciągu niemal 2 lat) i rodzajową (były to przestępstwa godzące w różne dobra prawem chronione), Sąd Apelacyjny ukształtował karę łączną pozbawienia wolności orzekaną za ten zbieg przestępstw w wysokości 5 lat.

ad 5. W ramach zbiegu realnego przestępstw ustalonego w powyższym punkcie (wyznaczonego datą wydania wyroku w sprawie II K 48/16) możliwe było także orzeczenie kary łącznej grzywny, gdyż i tego rodzaju kary jednostkowe zostały wobec skazanego orzeczone za przestępstwa pozostające w ustalonym zbiegu realnym. Połączeniu podlegały kary grzywny wymierzone w punktach 1, 3.1, 3.2, 4.3. I w tym wypadku łączeniu podlegały kary orzeczone za ciąg przestępstw (kara z punktu 3.1) i inne przestępstwa. Odnosnie tak ustalonego zbiegu realnego przestępstw możliwe było orzeczenie kary łącznej grzywny w granicach od 451 stawek dziennych do 850 stawek dziennych (suma kar jednostkowych). Uwzględniając i w tym wypadku prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności podmiotowe wpływające na wymiar kary łącznej (które też od daty wydania zaskarżonego wyroku nie uległy istotnej zmianie), a także rozpiętość czasową (była znaczna, gdyż przestępstwa, za które orzeczono podlegające w tym wypadku kary, skazany popełnił w ciągu niemal 2 lat) i rodzajową (były to przestępstwa godzące w różne dobra prawem chronione), Sąd Apelacyjny ukształtował karę łączną grzywny orzekaną za ten zbieg przestępstw w wysokości 600 stawek dziennych. Stosownie do treści art. 86 § 2 k.p.k. sąd określił na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniami określonymi w art. 33 § 3 k.p.k. – w przypadku skazanego T. S. słaba sytuacja finansowa (brak znacznego majątku, liczne obciążenia finansowe wynikające z wydanych wobec skazanego wyroków) i mocno ograniczone możliwości zarobkowe w związku z długoletnim pobytem w zakładzie karnym, przemawiały za ukształtowaniem wysokości stawki dziennej na poziomie 20 złotych.

ad 6. Spośród analizowanych dalszych skazań, jako kolejny pierwszy chronologicznie wyrok, został wydany wobec skazanego wyrok w sprawie wskazanej w punkcie 2 części wstępnej – wyrok z 19 marca 2019 r. w sprawie II K 388/18 Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim. Przed datą wydania tego wyroku T. S. popełnił przestępstwa, za które wymierzono mu kary jednostkowe pozbawienia wolności wskazane w punktach 4.6, 4.7, 4.9 do 4.12, 4.15 do 4.20, 4.22 do 4.26, 4.28, 4.31, 4.32 części wstępnej zaskarżonego wyroku (a w ramach tego, także za ciąg przestępstw – kary z punktów 4.17 i 4.31). Odnosnie tak ustalonego zbiegu realnego przestępstw (według stanu prawnego trafnie przyjętego przez Sąd Okręgowy) możliwe było orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 3 lat 5 miesięcy do 29 lat 1 miesiąca (suma kar jednostkowych).

Uwzględniając i w tym wypadku prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności podmiotowe wpływające na wymiar kary łącznej, a także rozpiętość czasową (była znaczna, gdyż przestępstwa, za które orzeczono podlegające w tym wypadku kary, skazany popełnił w ciągu ponad 2 lat) i rodzajową (były to przestępstwa godzące w różne dobra prawem chronione), a także dużą ilość przestępstw pozostających w tym zbiegu realnym, Sąd Apelacyjny ukształtował karę łączną pozbawienia wolności orzekaną za ten zbieg przestępstw w wysokości 7 lat.

ad 7. W ramach zbiegu realnego przestępstw ustalonego w powyższym punkcie (wyznaczonego datą wydania wyroku w sprawie II K 388/18) możliwe było także orzeczenie kary łącznej grzywny, gdyż i tego rodzaju kary jednostkowe zostały wobec skazanego orzeczone za przestępstwa pozostające w ustalonym zbiegu realnym. Połączeniu podlegały kary grzywny wymierzone w punktach 2, 4.7, 4.10, 4.19, 4.22, 4.23. I w tym wypadku łączeniu podlegały kary orzeczone za ciąg przestępstw (kara z punktu 4.17) i inne przestępstwa. Odnośnie tak ustalonego zbiegu realnego przestępstw możliwe było orzeczenie kary łącznej grzywny w granicach od 201 stawek dziennych do 760 stawek dziennych (suma kar jednostkowych). Uwzględniając i w tym wypadku prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności podmiotowe wpływające na wymiar kary łącznej, a także rozpiętość czasową (była znaczna, gdyż przestępstwa, za które orzeczono podlegające w tym wypadku kary, skazany popełnił w ciągu ponad 2 lat) i rodzajową (były to przestępstwa godzące w różne dobra prawem chronione), Sąd Apelacyjny ukształtował karę łączną grzywny orzekaną za ten zbieg przestępstw w wysokości 500 stawek dziennych. Stosownie do treści art. 86 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy określił na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniami określonymi w art. 33 § 3 k.p.k. – w przypadku skazanego T. S. słaba sytuacja finansowa (brak znacznego majątku, liczne obciążenia finansowe wynikające z wydanych wobec skazanego wyroków) i mocno ograniczone możliwości zarobkowe w związku z długoletnim pobytem w zakładzie karnym, przemawiały za ukształtowaniem wysokości stawki dziennej na poziomie 20 złotych.

ad 8. Wreszcie spośród analizowanych dalszych skazań, jako kolejny pierwszy chronologicznie wyrok, został wydany wobec skazanego wyrok w sprawie wskazanej w punkcie 4 części wstępnej – wyrok z 10 maja 2023 r. w sprawie III K 215/21 Sądu Okręgowego w Szczecinie. Przed datą wydania tego wyroku T. S. popełnił przestępstwa, za które wymierzono mu kary jednostkowe pozbawienia wolności wskazane w punktach 4.1, 4.2, 4.4, 4.5, 4.8, 4.13, 4.14, 4.21, 4.29, 4.30 części wstępnej zaskarżonego wyroku (a w ramach tego, także za ciąg przestępstw – kary z punktów 4.4 i 4.8). Odnośnie tak ustalonego zbiegu realnego przestępstw (według stanu prawnego trafnie przyjętego przez Sąd Okręgowy) możliwe było orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 9 lat 1 miesiąca do 24 lat 11 miesięcy (suma kar jednostkowych). Uwzględniając i w tym wypadku prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności podmiotowe wpływające na wymiar kary łącznej, a także rozpiętość czasową (była relatywnie mniejsza niż we wcześniejszych przypadku zbiegów realnych, choć obejmowała też dwa czyny popełnione w okresie 4 lat) i rodzajową (były to przestępstwa godzące w różne dobra prawem chronione), a także dużą ilość przestępstw pozostających w tym zbiegu realnym, Sąd Apelacyjny ukształtował karę łączną pozbawienia wolności orzekaną za ten zbieg przestępstw w wysokości 10 lat.

ad 9. W ramach zbiegu realnego przestępstw ustalonego w powyższym punkcie (wyznaczonego datą wydania wyroku w sprawie III K 215/21) możliwe było także orzeczenie kary łącznej grzywny, gdyż i tego rodzaju kary jednostkowe zostały wobec skazanego orzeczone za przestępstwa pozostające w ustalonym zbiegu realnym. Połączeniu podlegały

	kary grzywny wymierzone w punktach 4.2, 4.8. I w tym wypadkułączeniu podlegały kary orzeczone za ciąg przestępstw (kara z punktu 4.8) i inne przestępstwo. Odnośnie tak ustalonego zbiegu realnego przestępstw możliwe było orzeczenie kary łącznej grzywny w granicach od 501 stawek dziennych do 560 stawek dziennych (suma kar jednostkowych). Uwzględniając i w tym wypadku prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności podmiotowe wpływające na wymiar kary łącznej, a także rozpiętość czasową (była relatywnie mniejsza niż we wcześniejszych przypadkach zbiegów realnych, choć obejmowała też czyn popełniony w okresie 4 lat) i rodzajową (były to przestępstwa godzące w różne dobra prawem chronione), Sąd Apelacyjny ukształtował karę łączną grzywny orzeczaną za ten zbieg przestępstw w wysokości 530 stawek dziennych. Stosownie do treści art. 86 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy określił na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 k.p.k. – w przypadku skazanego T. S. słaba sytuacja finansowa (brak znacznego majątku, liczne obciążenia finansowe wynikające z wydanych wobec skazanego wyroków) i mocno ograniczone możliwości zarobkowe w związku z długoletnim pobytem w zakładzie karnym, przemawiały za ukształtowaniem wysokości stawki dziennej na poziomie 20 złotych. ad 10. Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I.4 części dyspozytywnej niniejszego wyroku (kara wymierzona za pierwszy z ustalonych zbiegów realnych przestępstw) zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie, w której orzeczono karę jednostkową podlegającą połączeniu w ramach tego zbiegu realnego – zgodnie z treścią punktu IV wyroku w sprawie XVIII K 45/17 (k. 67v, 68). ad 11. Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I.8 części dyspozytywnej niniejszego wyroku (kara wymierzona za trzeci z ustalonych zbiegów realnych przestępstw) zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie, w której orzeczono karę jednostkową podlegającą połączeniu w ramach tego zbiegu realnego – zgodnie z treścią punktu 163 tiret siódmy wyroku w sprawie III K 215/21 (k. 46v). Był to bowiem okres pozbawienia wolności związany z prowadzeniem postępowania odnośnie przestępstw opisanych w punktach 1 i 2 wyroku w sprawie III K 215/21 – objętych tą właśnie, aktualnie wymierzoną karą łączną pozbawienia wolności.
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany
	Orzeczenie wobec skazanego trzech kar łącznych pozbawienia wolności oraz trzech kar łącznych grzywny, których suma jest wyższa niż suma kar dotychczas podlegających wykonaniu wobec skazanego.
	Zwięźle o powodach zmiany
	Osobnego odniesienia się Sądu Apelacyjnego wymaga kwestia wynikającego z treści wydanego przez Sąd odwoławczy wyroku, a sprowadzającą się do stwierdzenia, że aktualnie skazany będzie miał do odbycia karę pozbawienia wolności w sumie w większym rozmiarze niż dotychczas. Suma podlegających wykonaniu kar (łącznych) pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach XVIII K 45/17 i III K 215/21 wynosiła 17 lat. Natomiast wskutek wydania niniejszego wyroku przez Sąd Apelacyjny skazany ma do odbycia łącznie 22 lata. Podobnie jeśli idzie o nowo orzeczoną karę łączną grzywny. Suma dotychczas orzeczonych kar grzywny wynosiła 1610 stawek dziennych, zaś wskutek wydania niniejszego wyroku wobec skazanego orzeczono w sumie 1630 stawek dziennych. W pierwszej kolejności wskazać należy, że możliwość wydania wobec skazanego orzeczenia surowszego niż wyrok Sądu I instancji wynikała z zaskarżenia tego wyroku przez prokuratora na niekorzyść skazanego. Tak został określony w apelacji prokuratora kierunek zaskarżenia, który wyznacza granice orzekania przez Sąd odwoławczy.

Stosownie zaś do art. 434 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego (także skazanego) jedynie gdy m.in. wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy.

Po drugie podkreślenia wymaga, że stosowanie przepisów o łączeniu kar (Rozdział IX Kodeksu karnego), jak przepisów prawa materialnego, nie jest pozostawione dowolności sądu. Przepisy materialnoprawne, określające warunki zastosowania danej instytucji znajdują bezwzględne zastosowanie w sytuacji, gdy spełnione są określone nimi warunki. Niezastosowane się do treści normy materialnoprawnej skutkuje naruszeniem prawa materialnego. Stąd też ukształtowanie kary łącznej w sposób niezgodny z normą wynikającą z prawa materialnego zawsze wymaga korekty, o ile tylko jest to możliwe w instancji odwoławczej z uwagi na granice zaskarżenia. Jak jednak już wyżej zaznaczono, w sprawie niniejszej wywiedzenie apelacji przez prokuratora na niekorzyść skazanego otwierało możliwość wydania wyroku surowszego, ale zgodnego z przepisami prawa materialnego, w sytuacji gdy zaskarżony wyrok Sądu I instancji zapadł z naruszeniem przepisów materialnych.

Po trzecie wreszcie, Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko prezentowane zarówno w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie, zgodnie z którym instytucja kary łącznej jest instytucją prawa karnego materialnego, której stosowanie nie jest uzależnione od konsekwencji wynikających z orzeczenia tej kary dla sprawcy. Przepisy zamieszczone w rozdziale IX Kodeksu karnego nie zawierają normy nakazującej traktować karę łączną jako instytucję mającą na celu łagodzenie prawnokarnych konsekwencji sprawcy kilku przestępstw czy też instytucję traktowaną jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary”. M.in. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, w świetle którego nie ma żadnych przeszkód, aby uznać, że racjonalny ustawodawca założył, że wymierzenie kary łącznej w pewnych wypadkach może prowadzić do pogorszenia sytuacji skazanego. W każdym razie nie stoją temu na przeszkodzie ani standardy konstytucyjne, ani standardy określone w ratyfikowanych umowach międzynarodowych chroniących uniwersalne prawa i wolności człowieka. Sąd Najwyższy wyraził także pogląd, że rzeczywisty zbieg przestępstw jest kategorią jednoznaczną i obiektywną, jasno zdefiniowaną w art. 85 k.k., a wykładnia systemowa prowadzi do wniosku, że żaden przepis prawa materialnego ani procesowego nie zobowiązuje sądu do wyboru wariantu najkorzystniejszego dla sprawcy (vide: postanowienie z dnia 1.10.2002 r., V KK 73/02, LEX nr 56827, postanowienie z dnia 3.11.2003 r., IV KK 295/02, LEX nr 82447).

W rezultacie powyższego, stwierdzić należy, że o ile w danej sytuacji nie działa ograniczenie wynikające z zakazu reformationis in peius, to nic nie stoi na przeszkodzie, by rozstrzygając o połączeniu kar i prawidłowo stosując przepisy prawa materialnego obowiązujące w tym zakresie orzec wobec skazanego karę łączną (czy nawet kilka kar łącznych), której rozmiar będzie większy, niż suma dotychczas orzeczonych i podlegających wykonaniu wobec skazanego kar. Truizmem jest twierdzenie, że skazany nie może ponosić korzyści z wielości popełnionych przestępstw. Jeśli zatem dopuścił się ich w taki sposób i w takich konfiguracjach czasowych, że prawidłowo zastosowanie do nich przepisów prawnomaterialnych wymaga połączenia ich w inny sposób niż dotychczas przyjęty w prawomocnych skazaniach, to nie może budzić zdziwienia, ani sprzeciwu, że w wyniku ustalenia podstaw do łączenia kar jednostkowych może się okazać potrzeba orzeczenia kilku nawet kar łącznych i to w konfiguracjach nie dających nawet możliwości „poprawienia sytuacji” skazanego. Stąd też Sąd Apelacyjny był uprawniony do takiego ukształtowania kar łącznych w niniejszej sprawie, by były one orzeczone zgodnie z prawem materialnym. To zaś, że w wyniku takiego ich ukształtowania skazany poniesie surowsze konsekwencje dokonanych przez siebie naruszeń prawa, powinno być odczytane przede wszystkim przez samego skazanego jako dowód nieopłacalności tak szerokiej działalności przestępczej.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		☐ art. 439 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiąże o powodach uchylenia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazany został zwolniony z ponoszenia wydatków przeprowadzonego postępowania odwoławczego, wobec ograniczenia jego możliwości zarobkowych z uwagi na długoterminowe odbywanie kary pozbawienia wolności. Wydatki te w tej sytuacji poniesie Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSO del. do SA Maciej Kawałko SSA Robert Mąka SSA Przemysław Źmuda		

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o wymiarzeniu skazanemu kary łącznej

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości		
	☐ w części	☐	co do winy
		☐	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
☐	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
☐	art. 439 k.p.k.		
☐	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
☐	uchylenie	☒	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika		2	
Podmiot wnoszący apelację		obrońca skazanego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		rozstrzygnięcie w zakresie kary	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
1.12. Granice zaskarżenia			
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☐ w całości		
	☒ w części	☐	co do winy
		☒	co do kary
		☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
<i>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</i>			
☐	<i>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</i>		
☐	<i>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</i>		
☐	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>		
☐	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>		
☒	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>		
☐	<i>art. 439 k.p.k.</i>		
☐	<i>brak zarzutów</i>		
0.1.1.4. Wnioski			
☐	<i>uchylenie</i>	☒	<i>zmiana</i>